

...

Fővárosi Ítéltábla

12.Gf.40.028/2023/5-II.

A Fővárosi Ítéltábla a jogtanácsos kamarai jogtanácsos által képviselt felperes2 (Cím2.) felperesnek, a jogi képviselő1 ügyvéd (jogi képviselő címe.) által képviselt Alperes1 (Cím1.) alperes ellen gazdasági társasági részesedés rosszhiszemű átruházása miatti felelősség megállapítása és marasztalás iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2022. december 15-én meghozott 26.G.41.598/2021/24. számú ítélete ellen a felperes 25. sorszámu fellebbezése folytán a 2023. április 26-án megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az alperes eljárás felfüggesztése iránti kérelmét elutasítja, az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, megállapítja az alperes, mint a felszámolási ügy adósa1 „f.a.” felszámolási eljárásának megindítását megelőző három éven belül a részesedését átruházó, többségi befolyással rendelkező tagja korlátlan felelősségét a társaság ki nem elégített kötelezettségeiért.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizesse meg a felperesnek a kielégítetlenül maradt 99.701.428 (kilencvenkilencmillió-hétszázegyezer-négyszázhuszonnyolc) forintot akként, hogy azt a felperes Magyar Államkincstárnál vezetett 10032000-01079108-00000000 számú számlájára teljesítse, az átutaláskor tüntesse fel adóazonosító jelét és a jelen per ügyszámát.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 4.000.000 (négymillió) forint első- és másodfokú eljárási illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 900.000 (kilencszázezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A törvényszék a felperes keresetét elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 200.000 forint perköltséget és megállapította, hogy az 1.500.000 forint kereseti illetéket az állam viseli.

[2] Ítéletének indokolásában a tényállást az alábbiak szerint állapította meg. A felszámolási ügy adósa1 (adós) felszámolásának közzétételére 2020. június 26-án került sor. Az adósnál az ügyvezetői feladatokat 2016. november 11. és 2017. november 10. között az alperes látta el.

Az adós 2017. február 3-án megvásárolta az alsóörsi helyrajzi szám1. helyrajzi számmal jelölt, „kivett beépítetlen terület megjelölésű”, 3093 m² alapterületű balatoni vízparti ingatlant a hozzá tartozó négy db, egyenként 20,25 m² alapterületű stéggel, összesen 80 millió forintért, mely vételárat az eladók részére maradéktalanul megfizette.

Az ingatlant 2017. február 27-én tovább értékesítette az egyéb érdekelt1-nek. Az adós az adásvételi szerződésben vállalta, hogy a vevő igénye szerint elkészíti az ingatlanra felépítendő egyéb érdekelt2 elnevezésű társasház építési tervdokumentációit és ez alapján megszerzi a jogerős építési engedélyt. A projekt teljes vételárát a felek mindösszesen 292.100.000 forintban határozták meg, melyből az egyéb érdekelt1 vevő összesen 80 millió forintot fizetett meg az adós részére. A szerződés szerint a fennmaradó 212.100.000 forint vételárhátralék az ingatlanra vonatkozó jogerős építési engedélynek a vevő részére történő átadását követő 30 napon belül vált esedékessé.

A 2017. szeptember 6-án kelt módosításban megállapodtak, hogy a 212.100.000 forint vételárhátralék megfizetésére külön okiratba foglaltan jelzálogjogot alapítanak az ingatlanra az eladó társaság javára. A jelzálogjog 2017. október 5-én bejegyzésre került.

Az alperes 2017. november 10-én értékesítette tanú2 részére a társaságban meglévő üzletrészt, mely időpontig az egyéb érdekelt1 az ingatlan 212.100.000 forint vételárhátralékát még nem fizette meg. Az üzletrész átruházásakor az adós 212.100.000 forint ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett jelzáloggal biztosított, igazolt kintlévőséggel rendelkezett.

[3] A törvényszék rögzítette, a felperes keresetében kérte, a bíróság állapítsa meg az alperes, mint a felszámolási eljárás megindítását megelőző 3 éven belül részesedését átruházó, többségi befolyással rendelkező tag korlátlan felelősségét a társaság ki nem elégített kötelezettségeiért. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a kielégítetlenül maradt 99.701.428 forint tartozás, továbbá a perrel felmerült költségei megfizetésére.

Előadta, az üzletrész átruházásának időpontjában a társaság egyedüli tulajdonosa az alperes volt. Az adós 2017. október 26-tól kezdődően folyamatosan végrehajtás alatt állt, az eljárások a felszámolás elrendelésére tekintettel szüntek meg. A felperes a végrehajtási eljárás alatt több alkalommal is megkísérelte inkasszó útján behajtani az adós tartozásait, azonban azok fedezethiány miatt sikertelenül zárultak. A társaság fenyegető fizetéseképtelensége legkésőbb 2017. október 26-án, a végrehajtási eljárás megindításakor már fennállt.

2015. évben a társaság 3.420.000 forint értékű forgó eszközzel rendelkezett, melyből 169.000 forint pénzeszköz volt, szemben 3.321.000 forint rövid lejáratú kötelezettséggel. A társaság 2016. évtől nem tette közzé a beszámolóját.

A felperes 2016. november hónapra, majd 2016. december 1. és 2017. június 30. közötti időszakra vonatkozóan adóellenőrzést végzett az adósnál. A vizsgálatok 2017. augusztus 23. és szeptember 22. napjain indultak meg. Az alperes a személyes megjelenési kötelezettségére vonatkozó felhívást 2017. szeptember 13. napján átvette. A felperes 2016. november hónapra 4.229.000 forint, a 2016. december 1. és 2017. június 30. közötti időszakra 88.761.000 forint adókülönbözetet állapított meg. A revízió megállapította, hogy az adós nagy összegben szerzett be gépjárműveket, azonban ezek a társaság készletei között nem voltak fellelhetőek, a kft. a gépjárművek tárolására alkalmas székhellyel, telephellyel sem rendelkezett, a gépjárművek értékesítésével kapcsolatosan adat nem merült fel, így megállapította, hogy a gépjárműveket a társaság gazdasági tevékenységéből kivonta, azonban az ezzel kapcsolatos adóbevallási és fizetési kötelezettségének nem tett eleget.

Előadása szerint az üzletrész átruházási szerződés célja valójában az volt, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően a hitelezőkkel szembeni helytállást az alperes elkerülje. A szerződés nem tartalmaz arra vonatkozó utalást, hogy a vevő tájékoztatást kapott volna a társasággal szemben folyamatban lévő adóellenőrzésekről, a fennálló tartozások összegéről, a végrehajtási eljárásokról, az átadott vagyonról. tanú2, a vevő és az adós utolsó ügyvezetője a Cstv. 31. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségeinek nem tett eleget, nem adta át a felszámoló részére az adós tevékenységet záró mérlegét, leltár szerinti vagyonát és iratanyagát. Nincs bizonyíték arra, hogy az alperes elszámolt az adós vagyonával a vevő felé, ellenben a társaság az üzletrész átruházását követően nem mutatta működés jelét, így feltételezhető, hogy a felszámolási zárójelentésben szereplő 8 db gépjárművet az alperes szerezte be és vonta ki a társasági vagyonból. Az eszközök átadásának elmulasztása a felperes, mint hitelező érdekét közvetlenül sértette.

A fentiek szerint a társaság jogszabályellenesen működött, jelentős összegű áfá-t nem vallott be és nem fizetett meg, az ingó vagyont kivonta a gazdálkodásból. Alperes, mint a társaság egyedüli tagja és ügyvezetője nyilvánvalóan tudatában volt annak, hogy a kft. nem tesz eleget a jogszabályi előírásoknak, és ezért az adóhatósági ellenőrzés biztosan megállapítással fog zárulni.

Hivatkozott arra, hogy a szerződésekből megállapíthatóan 2017. február 3-án az adós úgy szerezte meg két magánszemélytől az ingatlant 80 millió forint vételáron, hogy ugyanarra az ingatlanra az egyéb érdekelt1-vel 292.101.000 forint összegű adásvételi szerződést kötött 2017. február 27-én. A magánszemélyek felé az adós nem saját forrásból fizette meg a vételárat, hanem az egyéb érdekelt1 által ügyvédi letétbe helyezett összegből. A csatolt

szerződésmódosítás szerint a vevő egyéb érdekelt¹ 80 millió forintot megfizetett, a vételárhátralékot feltételhez kötötten kívánta megfizetni, ezt jelzálogjoggal biztosították egy külön szerződésben. Ugyanakkor a zálogjogosult adós a követelését átadta a Seychelles szigetekre bejegyzett, offshore háttérű egyéb érdekelt³-nek, tisztázatlan feltételek szerint. A jelzálog a ügyszám. számú törölő határozat alapján megszűnt.

A felperes szerint tény, hogy az adós nem a saját forrásaiból vásárolta meg az ingatlant, a tovább értékesítésre heteken belül szerződést kötött, az eladás után fizetendő áfa összegét nem vallotta be és nem fizette meg. Nincs bizonyíték arra, hogy a zálogjoggal biztosított követelés valaha megtérült volna. Az ingatlan vásárlási ügylet utáni tényleges haszon az egyéb érdekelt¹-nél realizálódott. Nincs adat arra, hogy az adós tevékenysége mekkora hozzáadott értéket képviselt az ingatlan adásvétele során, mi volt az a tevékenység, amely az ingatlan vételárát 212 millió forinttal megnövelte.

Vitatta azt az alperesi érvelést, miszerint a tulajdoni lapon szereplő követelés a társaság fizetőképességét igazolja. Nincs ugyanis arra vonatkozó adat, hogy a 212 millió forintnak akár csak egy része is az adós vagyonának részévé vált volna, amelyből lehetőség lett volna a végrehajtási eljárásokban, majd később a felszámolási eljárásban a hitelezői igények kielégítésére.

Az adós bankszámla kivonatai alapján megállapítható, hogy alperes az üzletrész átruházását követően, 2017. november 24-én 3.350.000 forintot, 2017. november 29-én 6.925.000 forint készpénzt vett fel, így alaptalan az az állítás, miszerint az alperes a társaság ügyeire nem volt ráhatással az átruházást követően. A kivonatokból megállapítható, hogy az átruházáskor a társaság nem rendelkezett számottevő vagyonnal, az azt követően beérkezett összegeket pedig az alperes vette fel készpénzben. Az ügyvezetői és tagsági változást a cégbíróság 2017. december 9-én jegyezte be, ezért volt lehetősége az alperesnek 2017. november 10. után is képviselőként eljárni a bankfiókokban és készpénzt felvenni.

[4] Az alperes a kereset elutasítását, a felperes perköltségben marasztalását kérte. A keresetet mind jogalapjában, mind összecszerűségében vitatta.

Álláspontja szerint az üzletrész átruházásának időpontjában, 2017. november 10-én az adós még fizetőképese volt, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet vagy a fizetéseképtelenség csak ezt követően következett be. Hivatkozott arra is, hogy az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el. Vitatta továbbá, hogy a felperes által bejelentett 99.701.428 forint összegű követelés valós, a társaságban meglévő tagságának idején keletkezett, illetőleg fennállt.

Jóhiszeműségét azzal kívánta alátámasztani, hogy – mivel számviteli és adózási ismeretekkel egyáltalán nem rendelkezett –, a társaság könyveinek vezetésével, a bevallások benyújtásával, a felperessel való kapcsolattartással könyvelőt bízott és hatalmazott meg. Ezzel a tőle elvárható intézkedést megtette a társaság adózási és számviteli kötelezettségeinek jogszerű teljesítése érdekében.

Érvelése szerint a társaság üzletrészenek külföldi állampolgárra történő átruházása nem ütközik semmilyen jogszabályba. Az üzletrészt megszerző személy magatartása az alperes terhére nem értékelhető.

Hivatkozott arra is, hogy a NAV végrehajtás még az üzletrész átruházását megelőzően, 2017. szeptember 9-én megszűnt, mely igazolja az alperesnek a társaság jogszerű működtetésére törekvő és fizetési hajlandóságot mutató jóhiszemű magatartását. A 2017. október 26-án indult végrehajtásról tudomással nem bírt, e végrehajtásnak sem az összecszerúságát, sem a jogalapját nem igazolják a felperes által becsatolt iratok.

Előadta, a fizetőképességet fenyegető helyzet nem állt fenn az üzletrész átruházásakor, a kötelezettség azt követően keletkezhetett. Alperesnek ezek keletkezésére, bevallására és megfizetésére rálátása nem volt, állította, hogy azok jogalapja és összecszerúsága sem bizonyított. Azt, hogy az adós az üzletrész átruházásakor, 2017. november 10-én még fizetőképés volt, bizonyítja a tárgybeli ingatlan 2017. február 3-án 80.000.000 forintért történt megvásárlása, mely vételárat az eladók részére maradéktalanul megfizetett, az ingatlan 2017. február 27-én történt tovább értékesítése az építési tervdokumentációi elkészítése és a jogerős építési engedély megszerzése körében vállalt kötelezettséggel együtt mindösszesen 292.100.000 forintért, a 2017. szeptember 6-án kelt módosítás, mely szerint a 212.100.000 forint vételárhátralék biztosítékként jelzálogjogot alapított, majd annak 2017. október 5-én történt bejegyzése. Ily módon az üzletrész átruházásakor az adós 212.100.000 forint ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett jelzáloggal biztosított, igazolt kintlévőséggel rendelkezett, így, amennyiben bizonyított is a teljes felperesi 99.701.428 forint követelés, akkor is az adós igazoltan fizetőképés volt.

Álláspontja szerint mindez vitathatatlanul igazolja az alperes jóhiszeműségét és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével történő eljárását. Ekként a Cstv. 63/A. §-ában szabályozottak szerint a felelőssége nem állapítható meg. Az adós a részesedés átruházásának időpontjában fizetőképés volt, a tag az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el, alperes pedig mindezt bizonyította.

[5] A törvényszék felhívta a Cstv. 63/A. §-át, mely szerint, amennyiben az adósnak – a bíróság által jóváhagyott közbenső mérleg (egyszerűsített eljárás esetén pedig a bíróság által jóváhagyott vagyonfelosztási javaslat) szerint – jegyzett tőkéjének 50%-át meghaladó mértékű tartozása van, a hitelező kereseti kérelmére a bíróság megállapítja, hogy a felszámolási eljárás megindítását megelőző 3 éven belül részesedését átruházó, többségi befolyással rendelkező volt tag korlátlanul felel az adós ki nem elégített kötelezettségeiért, kivéve, ha bizonyítja, hogy az átruházás időpontjában az adós még fizetőképés volt, és a fenyegető fizetéseképtelenség vagy a fizetéseképtelenség csak ezt követően következett be, vagy az adós ugyan fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt vagy már fizetéseképtelen volt, de a tag az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el.

[6] Rögzítette, a perben nem volt vitatott, ekként bizonyítást nem igényelt, hogy alperes az adós társaság tagja volt, az adós ellen 2020. június 26-án indult felszámolási eljárás

(helyesen: felszámolás), alperes, mint volt tag a felszámolási eljárás megindítását megelőző 3 éven belül ruházta át a vagyoni hányadát, alperes az átruházás időpontjában az adós társaságban többségi befolyással rendelkezett, a törvényszék a felszámolási eljárást egyszerűsített módon fejezte be, az adós céget jogutód nélkül megszüntette, a törölt cég a saját tőkéjének 50%-át meghaladó tartozást hagyott hátra.

[7] Az alperes a jóhiszeműségét azzal kívánta igazolni, hogy az adós az ingatlant 2017. február 3-án 80.000.000 forintért megvásárolta, mely vételárat az eladók részére megfizetett, az ingatlant 2017. február 27-én tovább értékesítette az építési tervdokumentációi elkészítése és a jogerős építési engedély megszerzése körében vállalt kötelezettséggel együtt összesen 292.100.000 forintért. A 2017. szeptember 6-án kelt módosítás szerint a 212.100.000 forint vételárhátralék biztosítékaként jelzálogjogot alapítottak az adós javára, majd azt 2017. október 5-én bejegyezték. Az alperes az üzletrészt 2017. november 10-én értékesítette tanú2 részére, ezen időpontig az egyéb érdekelt1 vevő az ingatlan 212.100.000 forint vételárhátralékát még nem fizette meg. Az alperes arra hivatkozott, hogy az adós jelzálogjoga csak ezt követően, 2018. október 30-án került törlésre az ingatlan-nyilvántartásból. A törvényszék rögzítette, hogy mindezt a csatolt okiratok bizonyították.

[8] A törvényszék a felperes indítványára megkereste az illetékes földhivatalt a tárgybeli ingatlanra alapított jelzálog jogutódlásával és megszűnésével kapcsolatos iratanyag beszerzése végett. A megküldött iratanyagban szerepel az a 2018. október 16-án kelt jogutódlási nyilatkozat, melynek tartalma szerint az adós, mint jogelőd és a egyéb érdekelt3., mint jogutód az aláírásával igazolta, hogy a követelés jogosultja a felek között létrejött engedményezési szerződés 2018. január 26-i aláírásának napjától kezdődően a egyéb érdekelt4., s hogy a követelés kötelezettje, egyben zálogkötelezettje az egyéb érdekelt1 A követelés összege 212.100.000 forint tőke és annak kamatai, biztosítéka a zálogkötelezett kizárólagos tulajdonát képező Alsóörs helyrajzi szám1. helyrajzi számú ingatlanra az adós javára 292.100.000 forint és járulékai erejéig bejegyzett jelzálogjog. A jogutódlási nyilatkozatot az adós nevében tanú2 ügyvezető írta alá.

[9] A törvényszék a felperes indítványára meghallgatta tanúként az egyéb érdekelt1 ügyvezetőjét, tanúlt. Vallomásából kiemelte, az ingatlan 292.000.000 forint vételárából a szerződés aláírásakor 80.000.000 forint kiegyenlítése megtörtént, az adós ebből fizette meg a két magánszemélynek a vételárat. A második részletre vonatkozó számlát 2017. augusztus 27-én befogadták, de a vételárrészletet nem fizették meg. A harmadik ütem használatba vételi engedélyének megszerzését követően, a befolyó vételárból kívánja kifizetni az egyéb érdekelt1 fennálló tartozását a egyéb érdekelt5 részére. A jelzálogjog törlésére azért került sor, mert jelzálogjoggal terheltlen nehezebben lehetett volna a lakásokat értékesíteni.

[10] Mindezek alapján a törvényszék megállapította, az alperes az ingatlant úgy értékesítette, hogy a fennmaradó vételárrészletet jelzálogjoggal biztosította. Az ingatlan beruházás megvalósult, ekként alperes várakozása szerint az ingatlan teljes vételárának kifizetésére remény látszik, illetőleg alperes a kifizetés elmaradása esetére jóhiszeműen

jelzálogjoggal biztosította a vételárresztlet megfizetését, így bizonyította, hogy a hitelezők érdekeinek megfelelően járt el.

[11] A fenyegető fizetéseképtelenség körében utalt arra, hogy a magyar inszolvenca jog likviditási szemléletű, azaz, ha a társaság pénzeszköz állománya meghaladja a kötelezettség állományát, akkor a társaság szolvens, tudja teljesíteni a kötelezettségeit. A bizonyítékok összegzése alapján megállapította, hogy a bejegyzett jelzálogjog, továbbá a mögötte lévő követelés fedezte a társaság kötelezettségeit az üzletrész átruházásakor, arra az adósnak valós reménye, illetőleg várakozása volt, ezért az adós az alperes üzletrészenek átruházásakor, azaz 2017. november 10. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben nem volt.

[12] Erre figyelemmel azt már vizsgálnia nem kellett, hogy az alperes részéről megvalósult-e olyan magatartás, amely a korlátolt felelősség áttöréséhez vezethet. Ezért csupán rögzítette, hogy alperes részéről nem valósult meg olyan magatartás, amely a korlátolt felelősség áttöréséhez vezethetett volna. Az alperes ugyanis alappal hivatkozott arra, hogy az üzletrész átruházásakor jóhiszeműen, a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el, az ingatlan tovább értékesítésével nagy értékű várható bevételt realizált, mely várható bevételt jelzálogjoggal is biztosított. Ekként alperes a hitelezők érdekeivel ellentétes magatartást nem tanúsított.

[13] Kifejtette, a felperes alappal hivatkozott arra, hogy az adóhatósági eljárás megállapításait jelen perben az alperes vitássá nem teheti. A követelés fennálltát a felperes az erre vonatkozó közigazgatási hatósági határozattal igazolta. A 99.701.428 forint összegű követelés az alperes ügyvezetése alatt felmerült hitelezői igény, mely a felszámolási eljárásban meg nem térült. Ugyanakkor nem vitásan a cég átruházásakor a felperes (helyesen: az alperes) ezt az igényt nem ismerhette.

[14] A fentiek alapján a törvényszék megállapította, hogy az alperes eleget tett a Cstv. 63/A. §-ában foglalt mentesüléshez szükséges követelményeknek, ezért a bizonyítékokat a Pp. 279. § (1) bekezdésében foglaltak szerint összességükben mérlegelve a felperes keresetét elutasította.

[15] Az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, az alperes kötelezését kérte a kereseti kérelmének megfelelően, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Az első- és másodfokú perköltsége megfizetésére is kérte kötelezni az alperest.

[16] Fellebbezésének indokolásában kifejtette, az alperes önmagában az ingatlanvásárlásban betöltött szerepével nem igazolhatja az üzletrész átruházása kapcsán a jóhiszeműségét. Az adós ugyan részt vett az ingatlanvásárlásban, de közbeiktatása kizárólag a

végző hasznot húzó egyéb érdekelt1 érdekeit szolgálta. Az adós a saját forrásaiból nem volt képes megvásárolni a magánszemélyektől az ingatlant, a 80 millió forint vételárat az egyéb érdekelt1 fizette meg az eladóknak. Önmagában a kialakított szerződéses konstrukcióból nem állapítható meg, hogy az alperes az átruházás során jóhiszeműen, a hitelezők érdekének megfelelően járt volna el. A rendelkezésre álló bizonyítékokból éppen ellenkező következtetést lehet levonni.

[17] A törvényszék indokolását iratellenesnek, következtetését okszerűtlennek tartotta annak körében, hogy megállapította, az ingatlanberuházás megvalósult, ekként alperes várakozása szerint az ingatlan teljes vételárának kifizetésére remény látszik, illetőleg alperes a kifizetés elmaradása esetére jóhiszeműen jelzálogjoggal biztosította a vételárrészlet megfizetését, így az alperes bizonyította, hogy a hitelezők érdekeinek megfelelően járt el.

Ezzel szemben kiemelte, az adós az eredeti adásvételi szerződésben még tulajdonjog fenntartást kötött ki a teljes vételár megfizetéséig. A módosított adásvételi szerződés szerint tulajdonjog fenntartása nélkül adta a vevő birtokába az ingatlant, az egyéb érdekelt6-vel szembeni követelését tulajdonjog fenntartás helyett az annál jóval gyengébb jelzálogjoggal biztosította. Az egyéb érdekelt1 a követelést 2022. november 24. napjáig sem fizette meg az adós, illetve a jogutódja részére. A második vételár-rész a hitelezők követelésének fedezetül szolgálhatott volna. Továbbá, az alperesnek tudnia kellett az átruházás előtt arról, hogy az adós számlát állított ki a második vételár-résztől az egyéb érdekelt1 felé, azonban az nem lett rendezve.

Az adósnak az átruházás napján négymillió forintot meghaladó adótartozása volt, az alperesnek erről is tudnia kellett, ennek egy része az ingatlan vásárlás után fizetendő vagyonszerzési illeték volt, tehát olyan kötelezettség, amelynek felmerülésére számítania kellett. Az adós tulajdonában lévő ingatlan, illetve az azért járó második vételárrészlet fedezetül szolgált volna az adótartozásokra. Az adós a tulajdonjog fenntartásáról lemondott, így az adóhatóság az ingatlant már nem vonhatta végrehajtás alá.

Az alperesnek tudnia kellett az átruházás előtt megindult végrehajtásról. Továbbá nem tette közzé a társaság beszámolóit, az átruházás napjával közbenső mérleget nem készített, felróható magatartása miatt nincs információja a kívüllátnak az adós 2016. és 2017. évi likviditási helyzetéről.

[18] Mindezen tények mellett az alperes nem tudta igazolni, hogy volt valódi esély a követelésből befolyó bevételre, és azt sem, hogy a vevő kiválasztása során a hitelezők érdekének megfelelően járt el. Az alperes az üzletrészt egy, a hatóságok számára elérhetetlen ukrán állampolgárságú személyre ruházta át. Az átruházást követően a társaság nem működött tovább, vagyontalan volt. Nem tudta igazolni a felróhatóság hiányát az összesen 92.990.000 forint meg nem fizetett áfa-val kapcsolatban sem, valamint az ellenőrzésekben való közreműködés elmulasztása miatt, ezzel szemben igazolást nyert, hogy az adós jelentős összegű gépkocsi és ingatlan értékesítés után nem teljesítette az adófizetési kötelezettségét, az alperes tudott az ellenőrzésekről és megsértette az együttműködési kötelezettségét.

Nem igazolta azt sem, hogy jogszerűen járt el az átruházást követően, amikor pénzt vett fel a társaság bankszámlájáról, és azt sem, hogy az adós vagyonával és irataival a vevő felé elszámolt.

[19] A felperes álláspontja szerint a törvényszék a rendelkezésre álló tényeket és bizonyítékokat tévesen mérlegelte. A bizonyítékok helyes összevetéséből nem állapítható meg, hogy az ingatlan teljes vételárának kifizetésére volt a felekben valódi szándék. A kifizetés szerződésben foglalt feltételei ugyanis már az alperes ügyvezetése, tagsága alatt megvalósultak, arra pedig, hogy a kifizetés ennek ellenére miért nem történt meg, a per során nem volt egyértelmű válasz. Az, hogy a tulajdonjog fenntartás helyett a felek jelzálogjogot alapítottak, majd ezt is töröltették, hogy a teljes vételár kifizetését újabb és újabb feltételekhez kötötték, hogy a kifizetést újra és újra elodázták, mind az egyéb érdekeltl érdekét szolgálta. Mindeközben az adós a követeléseinek megtérülése szempontjából egyre rosszabb helyzetbe került, ami végső soron a hitelezőinek kielégítését hiúsította meg.

A törvényszék figyelmen kívül hagyta a felperesnek azt az érvelését is, hogy ha az alperes valóban úgy vélte, hogy a társaságnak 212 millió forint nagyságrendű követelése megtérülhetne, úgy az üzletrész reális értéke lényegesen magasabb lett volna. A felek mégis 3 millió forint vételárat határoztak meg. Az üzletrész vételárából az következik, hogy az alperes nem számított a második vételár-részlet megtérülésére.

Továbbá figyelmen kívül hagyta az alperes rosszhiszeműségére vonatkozó felperesi tényállításokat és lényegében kimondta, hogy egy jelzáloggal biztosított követelés, minden egyéb, az alperes rosszhiszeműségét igazoló tényt felülírt.

[20] Hangsúlyozta, az alperesnek tudnia kellett, hogy a vizsgált időszakban az értékesítések után nem vallott be fizetendő adót. Így azzal is tisztában kellett lennie, hogy az adóhatósági ellenőrzés milyen eredményre fog jutni. Azt, hogy az értékesítés után adót kell fizetnie a társaságnak, az adóellenőrzés megállapításaitól függetlenül is tudnia kellett az alperesnek. Ilyen körülmények között történt a rosszhiszemű átruházás. Azzal is tisztában kellett lennie az alperesnek, hogy a megszerzett ingatlan-tulajdonjogra tekintettel 3.200.000 forint illetékkötelezettsége fog keletkezni a társaságnak, melyre az átruházáskor szintén nem nyújtott fedezetet. A bíróság figyelmen kívül hagyta azt az igazolt tény is, hogy a társaság bankszámlakivonatai szerint az alperes az üzletrész átruházását követően, 2017. november 24-én 3.350.000 forintot, majd 2017. november 29-én 6.925.000 forintot vett fel, tehát a társaság vagyonát csökkentette, de a felvett pénzzel nem számolt el. A felvett pénzösszeg a hitelezők kielégítését szolgálhatta volna.

[21] Sérelmezte, hogy az ítélet teljes mértékben mellőzte azt a fontos tény, hogy a jelzálogjog alapítását megelőzően az adós tulajdonjog fenntartást kötött ki a teljes vételár megfizetéséig, erről a jogról pedig úgy mondott le, hogy azért ellenszolgáltatást nem kapott. A tulajdonjog fenntartással az adós nem csak a saját, az egyéb érdekeltl-vel szembeni követelését biztosíthatta volna, hanem végső soron a hitelezői követelések megtérülését is. Az adós a módosított adásvételi szerződésben foglalt minden kötelezettségét teljesítette, így a

feleknek nem további feltételeket kellett volna szabni a második vételár-rész kifizetésére, hanem pénzügyileg rendezni kellett volna azt, még az üzletrész átruházást megelőzően. Az, hogy az alperes a kifizetést nem követelte az egyéb érdekelttől, valamint, hogy a követelés biztosítékát a felek gyengítették, a hitelezők érdekét sértette, az üzletrész átruházás pedig csak tovább rontotta a hitelezők kielégítésének esélyét. A hitelezők szempontjából az igazi garancia a tulajdonjog fenntartás maradt volna.

[22] Az adós tulajdonosának és vezetőjének személyében bekövetkezett változás egyértelműen hátrányos volt a hitelezők szempontjából. tanú2 a társaság kötelezettségeit nem teljesítette és érdektelen volt a társaság vagyoni helyzetével és követeléseinek behajtásával kapcsolatban is. A rendelkezésre álló tényekből és bizonyítékokból egyértelműen megállapítható, hogy az alperes a vevő kiválasztása során nem a hitelezők érdekeit tartotta szem előtt, hanem a felelősség alóli mentesülés lehetett a célja. A társaság tovább működésének feltételei nem voltak biztosítva, ahogyan az sem, hogy az új vezető a társaság egyéb érdekelttől szembeni jelentős összegű követelését behajtsa, és a tulajdonos a társaság tartozásaiért képes legyen helyt állni.

[23] Továbbra is fenntartotta, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt az átruházás napján. Hivatkozott arra, hogy nem a felperes bizonyítási érdekébe tartozott, mégis részletes előadást tett azzal kapcsolatban, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, illetve fizetéseképtelen volt az átruházáskor. Ezzel szemben az alperes csak egy – a meg nem térült – követelésre alapozva állította, hogy az adós fizetőképessé volt, illetve nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben. Az alperes nem tudta bizonyítani, hogy az adósnál az üzletrész átruházás időpontjában nem állt fenn fenyegető fizetéseképtelenség.

[24] Hangsúlyozta, az adós iratanyaga és a közzétett beszámolók nélkül nem lehetséges megállapítani, hogy a társaságnak mekkora összegű tartozása, rövid lejáratú kötelezettsége volt az átruházás napján. Az alperes a per során nem is terjesztett elő olyan bizonyítékot, amelyből az összes tartozása megállapítható lett volna. Így – az ítélet indokolásával ellentétben – azt sem lehet kétséget kizáróan megállapítani, hogy a társaság követelése fedezte volna valamennyi lejárt esedékességű tartozását. Az alperes a beszámolók közzétételét elmulasztotta, ezzel elesett attól, hogy a mérleg adatokra hivatkozva valószínűsítse az adós fizetőképességét. A társaságnak az átruházáskor végrehajtás alá vont tartozása volt, a végrehajtások eredménytelenül zárultak. Ez a tény önmagában igazolja, hogy az átruházáskor nem rendelkezett a rövid lejáratú kötelezettségek fedezetére elegendő likvid vagyonnal.

[25] A felperes a válasziratában részletesen előadta, hogy az adósnál a végrehajtás kezdetben minimális összegre indult, de azt sem volt képes kiegyenlíteni. Az alperes a végrehajtási eljárásban követelt összeget az átruházás előtt nem fizette meg és tudnia kellett arról, hogy az adóellenőrzések megállapítással fognak zárulni, az adókötelezettség tovább fog nőni, hiszen nagy összegű értékesítés után nem vallotta be és nem fizette meg az áfa összegét. Tudnia kellett arról is, hogy az adóhatóság vagyonszerzési illeték kötelezettséget fog előírni a társaság számára.

[26] Az alperes nyilatkozatából, mely szerint megpróbálta a „társaság kintlévőségeit behajtani, illetve kölcsön forrást felkutatni, amely azonban sajnálatos módon nem vezetett eredményre”, megállapítható, tudatában volt annak, hogy az adós követelései nehezen behajthatóak, és annak is, hogy a társaság hitelképtelen. Ez a felismerés már önmagában megalapozza azt, hogy az adós fizetési képtelenséggel fenyegető helyzetben volt az üzletrész átruházásakor és erről az alperes tudomással bírt. A törvényszék ezt a körülményt teljes egészében mellőzte.

[27] Mindezek alapján iratellenesnek és okszerűtlennek tartotta azt a megállapítást, hogy az ingatlan tulajdoni lapjára bejegyzett jelzálogjog, továbbá a mögötte lévő követelés fedezte a társaság kötelezettségeit az üzletrész átruházásakor, arra az adósnak valós reménye, illetőleg várakozása volt. Az ítéletben hivatkozott alperesi „remény” és „várakozás” a követelések megtérülésére nem tekinthető likvid vagyonnak, vagyis olyannak, amely vagy rögtön rendelkezésre áll, vagy rövid időn belül pénzzé konvertálható.

[28] A felperes igazolta, hogy az adós nem volt képes az esedékes tartozásai kiegyenlítésére (objektív feltétel), mivel végrehajtási eljárás indult és erről az alperesnek a kellő gondosság esetén tudomást kellett szereznie (szubjektív feltétel), a végrehajtás pedig eredménytelenül zárult. Az alperes nem tudta igazolni, hogy a társaság fizetőképessé volt az átruházás napján, ahogyan azt sem, hogy valós reménye, illetőleg várakozása lehetett arra, hogy az egyéb érdekelttel szembeni követelése valaha megtérül. A rendelkezésre álló bizonyítékok összegzése alapján csak azt a következtetést lehet levonni, hogy az adós az átruházás napján fizetési képtelenséggel fenyegető helyzetben volt, függetlenül attól, hogy volt egy nagyobb összegű követelése.

[29] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében elsődlegesen az elsőfokú ítélet helybenhagyását, a felperes kötelezését kérte az első- és másodfokú perköltség megfizetésére. Másodlagosan a peres eljárás felfüggesztését kérte. Perköltség igényt is előterjesztett.

[30] Álláspontja szerint a törvényszék ítélete helyes és megalapozott, a megállapított tényállás megfelel az iratoknak és a valóságnak, a bizonyítékok mérlegelése okszerű és teljes mértékben megfelel a logika szabályainak.

[31] Kifejtette, a törvényszék helyesen állapította meg, hogy az üzletrész átruházásakor az adós 212.100.000 forint ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett jelzálogjoggal biztosított, igazolt kintlévőséggel rendelkezett. E tényeknek a törvényszéktől eltérő értékelése képtelenség. Az üzletrész átruházásakor az adósnak nem volt esedékes tartozása a felperessel szemben, ilyenről alperesnek tudomása nem volt, ezzel szemben a felperes kereseti követelését jelentősen meghaladó kintlévőséggel rendelkezett. Ezért igazoltnak vélte, hogy az adós nem volt fizetési képtelenséggel fenyegető helyzetben az üzletrész átruházásakor.

[32] Előadta, a jóhiszeműségét egyértelműen bizonyította azzal, hogy az egyéb érdekelt1-vel szembeni követelése biztosítására jelzálogjogot jegyeztetett be, melynél nagyobb fundamentális biztosíték elképzelhetetlen. Az egyéb érdekelt1 egy több, mint 2 milliárd forint értékű projektet valósított meg az adós által értékesített területen, ennek okán az adóst megillető követelés, és annak megtérülése teljesen reális volt az üzletrész értékesítésekor. Az is bizonyítást nyert, hogy az adósnak az alperest követő új ügyvezetője, az alperes tagi jogviszonyának megszűnését követően több mint egy év elteltével rendelkezett csak a jelzáloggal biztosított követelés sorsáról, melyre alperesnek ráhatása egyáltalán nem volt. Egyebekben az elsőfokú eljárásban előadott érvelését ismételte meg.

[33] Kiemelten hivatkozott a felperesi követelésösszegezésének bizonyíthatatlanságára, melyet az eljárás folyamán mindvégig vitatott. Állította, hogy az üzletrész átruházásakor az alperesnek (helyesen: az adósnak) nem volt esedékes tartozása a felperessel szemben. A felperes által csatolt „adófolyószámla kivonat” és „általános egyenlegszámláló lista” elnevezésű mellékletek bizonyító erővel nem rendelkeznek, miután az alperes vitatása mellett nem felelnek meg sem a közokiratokkal, sem a magánokiratokkal szemben támasztott előírásoknak, illetve 2021. szeptember 24-én keltek. Az inkasszós kísérletek közül az első 600.500 forintról, a második 309.000 forintról szól, így az időközben történt befizetés igazolt, míg a harmadik szintén csak 309.000 forintról szóló irat már az alperesi üzletrész átruházását követő időszakra vonatkozik. E tételek a felperesi követeléshez képest elhanyagolhatók, fizetéseképtelenség megállapításának alapjául nem szolgálhatnak. Az adóellenőrzési jegyzőkönyvek 2018. évben keletkeztek, azokra alperesnek ráhatása nem volt, a bennük foglaltak pedig – különös tekintettel a hitelezői igénybejelentésre – a számszaki adatok vonatkozásában teljes mértékben ellentmondásosak. A felperes által bejelentett 99.701.428 forint hitelezői igényt az adós felszámolója annak ellenére igazolt vissza, hogy a felperes állítása szerint iratanyag nem állt rendelkezésére. Így okkal vélelmezhető módon a felszámoló a felperesi követelés érdemi elbírálására kísérletet sem tett.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes 2022. szeptember 30-án gyanúsítást közölt az alperessel a ügyszám1.bü. számú büntetőeljárásban, melynek tárgya – a jelen perben előterjesztett fellebbezésében foglalt spekulációival megegyező – az adós gazdálkodásával kapcsolatban elkövetett bűncselekmény. Ennek igazolásaként csatolta a kihallgatásról készült jegyzőkönyvet. Az alperes a gyanúsítással szemben 2022. október 3-i keltezéssel panasszal élt, melyet szintén csatolt. Előadta, a büntetőeljárásban a felperes az elkövetési értéket 114.679.000 forintban jelölte meg. Mind a jelenlegi pernek, mind a hivatkozott büntetőeljárásnak a célja ugyanazon tárgyra vonatkozóan az alperesi felelősség megállapítása, de ennek ellenére a felperes által megjelölt összegezésben jelentősen eltérnek.

A felperes hitelezői igénybejelentésének felszámolói regisztrációja a kereseti követelésösszegezését nem bizonyítja, a hivatkozott büntetőeljárásban meghatározott elkövetési érték pedig egyenesen cáfolja.

[34] Mindebből azt a következtetést vonta le, hogy az adóssal szembeni tartozás felhalmozódásának sem az időpontját, sem az összegezését nem bizonyította felperes, így

a tartozásnak az üzletrész átruházás előtti időpontra történő felhalmozódása nem igazolt. Ennek okán az adós ki nem elégített kötelezettségeiért a Cstv. 63/A. § alapján az alperes nem tehető felelőssé.

Arra is hivatkozott, hogy az ingatlan ügyletről a felperesnek részletekre kiterjedő tudomása volt, így lehetősége lett volna arra, hogy az adósnak az egyéb érdekelt1 vevővel szemben fennálló követelését lefoglalja, melynek elmulasztásáért az alperes szintén nem tehető felelőssé.

Hangsúlyozta, a Cstv. 63/A. §-ában foglaltak szerint az alperes bizonyította, hogy a társaság az üzletrész átruházásának időpontjában fizetőképessé volt, továbbá a hitelezők érdekeinek figyelembevételével, jóhiszeműen járt el.

[35] A peres eljárás felfüggesztését – a Pp. 123. § b) bekezdése alapján, a ügyszám1.bü. ügyszám alatt a NAV Közép-magyarországi Bünyügyi Igazgatósága által folytatott büntetőeljárás jogerős vagy végleges befejezéséig, valamint az ügyészség, nyomozó hatóság további jogorvoslattal nem támadható eljárást megszüntető határozatának meghozataláig – arra az esetre kérte, amennyiben az ítéltábla nem találná megalapozottnak a törvényszék ítéletét.

Kérelmét azzal indokolta, hogy az alperes a jelen peres eljárásban egyértelműen kimentette magát, melyet érzékelve a felperes, nívumok nélkül meggyanúsította alperest. A büntetőeljárásban a 2022. szeptember 30-án közölt gyanúsításban előadott tényállás megfelel a felperes fellebbezésében előadottaknak, így a két ügy egymással egyértelműen összefügg. Az alperessel szemben folytatott eljárások párhuzamossága alkalmas lenne arra, hogy megsértse a „kétszeres elvonás tilalmának” elvét. A büntetőeljárás során előzetesen eldöntendő kérdés lehet a felperesi követelés összecszerűsége is.

[36] Az elsőfokú eljárás adatai alapján az ítéltábla az alábbiakkal egészíti ki a törvényszék által megállapított tényállást.

2016. november 11. és 2017. november 10. között az alperes az adósnak nemcsak önálló képviseleti joggal bejegyzett ügyvezetője, hanem kizárólagos tulajdonosa is volt. Ezt követően tanú2 (cím10 szám alatti lakos) volt az adós önálló képviseleti joggal bejegyzett ügyvezetője és kizárólagos tulajdonosa. A 2017. november 10-én kelt üzletrész átruházási szerződés szerint a 3.000.000 forint névértékű üzletrész átruházása névértéken történt. A szerződő felek kijelentették, hogy az üzletrész vételárát a társaság vagyonának, illetve tevékenységének ismeretében határozták meg, melyet reálisnak fogadtak el.

Az adós számlája ellen a NAV által 600.500, 309.000, illetve 309.000 forint behajtására kibocsájtott inkasszókat az adós számlavezető bankja 2017. augusztus 4-én, 2017. október 31-én, illetve 2017. december 6-án fedezethiány miatt visszautasította.

Az adós cégjegyzékének adatai szerint a NAV által 2017. augusztus 1-jén bejegyzett végrehajtás 2017. szeptember 8-án megszűnt, 2017. október 26-án újabb végrehajtást jegyeztek be, amely csak a felszámolás kezdő időpontja után szűnt meg.

A NAV a 2017. október 12-én kelt fizetési meghagyással az ingatlannak az adós általi megszerzéséhez kapcsolódó vagyónátruházási illetéket 3.200.000 forintban állapította meg. A fizetési felszólítást az adós a tértivevény tanúsága szerint 2017. október 27-én vette át.

Bár a 2017. február 27-én kelt adásvételi szerződést a felek nem csatolták be, de annak 2017. szeptember 6-án kelt módosítása és az alperes 2018. január 18-án kelt, a felperes felhívására adott nyilatkozata alátámasztja, hogy a 2017. február 27-én kelt adásvételi szerződésben a felek akként állapodtak meg, hogy az adós a tulajdonjog fenntartásával értékesíti az ingatlant az egyéb érdekeltl részére. A módosítás 1.2. pontjában a felek rögzítették, hogy a vevő tulajdonjogának bejegyzéséhez szükséges – ügyvédi letétbe helyezett – eladói tulajdonjog bejegyzési engedély nem került benyújtásra a földhivatalhoz, mivel az csak a teljes vételár (292.100.000 forint) eladó részére történő megfizetésével egyidejűleg adható ki az ügyvédi letétből és nyújtható be a földhivatal részére. A 4. pontban rögzítették, hogy a szerződésmódosítás aláírásával egyidejűleg az eladó a vevő birtokába bocsátotta az ingatlant. A 6. pontban az eladó nyilatkozott, hogy a jelen szerződés módosítás aláírásával feltétlen és visszavonhatatlan hozzájárulását adja ahhoz, hogy a vevő kizárólagos tulajdonjoga bejegyzésre kerüljön az ingatlan-nyilvántartásba, az ügyvédi letétbe helyezett, a vevő tulajdonjogának bejegyzéséhez szükséges hozzájáruló nyilatkozat az ügyvédi letétből kiadható. Ebben a pontban állapodtak meg abban is, hogy a vételár hátralék megfizetésének biztosítékául – külön okiratban – jelzálogjogot alapítanak.

Az adásvételi szerződés alapján az adós két számlát állított ki az egyéb érdekeltl részére. A 2017-20. sorszámú, 80.000.000 forint összegű előlegszámla kiegyenlítése megtörtént, a 2017-32. sorszámú, 212.100.000 forint összegű végszámlát az egyéb érdekeltl 2017. augusztus 27-én befogadta, kiegyenlítésére azonban nem került sor.

Az alperes a tértivevény tanúsága szerint 2017. szeptember 13-án átvette a felperes 2017. szeptember 7-én kelt végzését, melyben az alperest a 2016. december 1. és 2017. június 30. közötti időszakra vonatkozóan elrendelt bevételek utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzés során 2017. október 3-ra személyes megjelenésre kötelezéssel beidézte. A felperes ezt megelőzően értesítette az adóst az ellenőrzés megindításáról, a vizsgálati programról. Az értesítést 2017. augusztus 23-án az adós székhelyén átvették, és ugyancsak átvették a felperes ezt követő további felhívásait is, melyben iratok benyújtására hívta fel az adóst, aki a felhívásoknak semmilyen tekintetben nem tett eleget.

[37] A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

[38] Az ítéltábla mindenekelőtt azt rögzíti, a törvényszék helyesen állapította meg, hogy a felperes a Cstv. 63/A. § szerinti felelősségi tényállásból fakadó bizonyítási kötelezettségének eleget tett. A felperesnek az adott ügyben – a törvényi tényállásra tekintettel – azt kellett alátámasztania, hogy az adós ellen megindult felszámolási eljárás a

felperes hitelezői igényének kielégítése nélkül fejeződött be, az elismert követelésként nyilvántartásba vett, kielégítetlen hitelezői igény összegét, azt, hogy az alperes, mint volt tag a felszámolási eljárás megindítását megelőző három éven belül ruházta át a vagyoni hányadát, az alperes az átruházás időpontjában az adós társaságnak legalább többségi befolyással rendelkező tagja volt, a törölt cég a saját tőkéjének 50%-át meghaladó tartozást hagyott hátra. A felperes ezzel kapcsolatos, okiratokkal alátámasztott állításait az alperes nem vitatta, így ebben a körben további bizonyítási kötelezettség nem volt.

[39] Helytállóan rögzítette a törvényszék, az alperes védekezésére tekintettel abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az adós az alperes üzletrészenek átruházásakor még fizetőképessé volt-e vagy sem, illetőleg fizetési képtelenséggel fenyegető helyzetben volt-e vagy sem. Ennek függvényében pedig, hogy alperes a vagyoni hányad átruházása során jóhiszeműen és a hitelezői érdekek figyelembevételével járt-e el.

[40] A fentiek szerint kiegészített tényállás adatai alapján az ítéltábla nem értett egyet a törvényszéknek az alperes felelősség alóli mentesülését eredményező következtetéseivel.

[41] Rámutat az ítéltábla, a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében foglaltak szerint a fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetője előre látta vagy az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondosság mellett látnia kellett, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. Kiemeli az ítéltábla, a fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet fogalmának ekkénti meghatározásából az következik, hogy a fizetési képtelenné válás folyamatában lehetséges egy olyan stádium, amikor az adós még az esedékessé váló tartozásait aktuálisan fizetni tudja, tehát aktuálisan még fizetőképessé, azonban a vezetője már látja, vagy a tőle elvárható gondosság mellett már látnia kell, hogy az adós nem lesz képes esedékességkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. Ezt azért emeli ki az ítéltábla, mert az alperes egyebek mellett arra is hivatkozott, hogy az üzletrész átruházása körüli időszakban az adós még egyes fizetési kötelezettségeit teljesítette. Az adott ügyben ezért nem annak volt jelentősége, hogy a 2017. november 10-ét közvetlenül megelőző időszakban az adós még egyes tartozásait teljesítette, hanem annak, hogy a vezetője látta-e, illetve a tőle elvárható gondosság mellett látnia kellett-e, hogy az adós nem lesz képes esedékességkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket, vagyis az adós fizetési képtelenséggel fenyegető helyzetben volt-e.

[42] Az alperes annak alátámasztására, hogy a Cstv. 63/A. §-ában foglaltak szerint „az átruházás időpontjában az adós még fizetőképessé volt, és a fenyegető fizetési képtelenség vagy a fizetési képtelenség csak ezt követően következett be”, az ingatlan vevőjével szemben fennálló 212.100.000 forint követelésére és az annak biztosítékaul szolgáló jelzálogjogra hivatkozott.

[43] A törvényszék arra hivatkozással állapította meg, hogy az adós az alperes üzletrészenek átruházásakor, 2017. november 10. napján nem volt fizetési képtelenséggel

fenyegető helyzetben, hogy a bejegyzett jelzálogjog, továbbá a mögötte lévő követelés fedezte a kötelezettségeit, arra az adósnak valós reménye, illetőleg várakozása volt.

[44] Ennek körében helytállóan érvelt a felperes azzal, hogy az adós iratanyaga, a 2016. évre vonatkozó közzétett beszámoló, és az üzletrész átruházásának napjára elkészített közbenső mérleg hiányában nem lehetséges megállapítani, hogy a társaságnak mekkora összegű tartozása, rövid lejáratú kötelezettsége volt az átruházás napján. Az alperes az éves beszámoló közzétételét elmulasztotta, közbenső mérleget nem készített, ezzel elesett attól, hogy a mérleg adatokra hivatkozva bizonyítsa az adós fizetőképességét, illetve a fenyegető fizetéseképtelenség hiányát. A per során nem terjesztett elő olyan bizonyítékot, amelyből az adós összes tartozása megállapítható lett volna. Így a rendelkezésre álló adatok alapján nem lehet megállapítani, hogy a társaság hivatkozott követelése fedezte volna valamennyi tartozását.

Ezért a felek által előadott egyéb tények, a per tárgyalása során megismert bizonyítékok egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján kellett állást foglalni a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kérdésében (Pp. 279. § (1) bekezdés).

[45] Egyetértett az ítéltábla azzal a felperesi érveléssel, hogy az adós cégjegyzékébe 2017. október 26-án bejegyzett végrehajtás önmagában igazolja, hogy az adós az üzletrész átruházásakor 2017. november 10. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Ezt az érvelést erősíti a felperes által hivatkozott bírói gyakorlat is. A Kúria a Gfv.VII.30.465/2020/8. számú ítéletében kifejtette, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének biztosan megállapítható időpontja az, amikor az adós elleni végrehajtást a cégnyilvántartásba bejegyezték, mert ettől kezdődően a vezető tisztségviselőnek is tudnia kellett a végrehajtás tényéről, azaz arról, hogy volt legalább egy olyan tartozás, amit esedékességkor nem tudott az adós kiegyenlíteni.

A cégjegyzék adatai szerint a NAV végrehajtás bejegyzésének kelte 2017. október 26., közzétételére 2017. október 28-án, törlésére pedig 2020. július 7-én került sor, ezért az alperes nem hivatkozhatott arra eredményesen, hogy az üzletrész átruházásakor az adósnak nem volt esedékes tartozása a felperessel szemben, és arra sem, hogy az alperesnek erről nem volt tudomása, mivel a cégjegyzék adatai nyilvánosak, bárki által hozzáférhetőek.

Azt is kiemeli az ítéltábla, hogy ebből a szempontból nem annak volt jelentősége, hogy az adott végrehajtás milyen összegű tartozás behajtására volt folyamatban, hanem a bejegyzett és egészen a felszámolás megindulásáig folyamatosan fennálló végrehajtás tényének.

[46] Az elvárható gondosság mellett 2017. november 10-én az alperesnek azért is látnia kellett, hogy az adós nem lesz képes esedékességkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket, mert 2017. augusztus 27-én az egyéb érdekelt a 212.100.000 forint összegű végyszámláját befogadta, ám kiegyenlítésére nem került sor. Akkor már két inkasszó is sorban állt a számláján levő fedezet hiányában (a 2017. augusztusi és októberi), és 2017. október 27-én átvette a 3.200.000 forint visszerhes vagyónátruházási illeték fizetésére felszólító fizetési

meghagyást. Továbbá 2017. szeptember 13-án átvette az idézést az adóellenőrzés tárgyában, tehát legkésőbb ekkor értesült a folyamatban levő eljárásról, amely alapján az előzményekre tekintettel tudnia kellett, hogy jelentős összegű adóhiány megállapítására kell számítania. Egyetértett az ítéltábla azzal is, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennállását és annak alperes általi felismerését erősíti az alperesnek az a nyilatkozata, hogy megpróbálta a társaság kintlévőségeit behajtani, illetve kölcsön forrást felkutatni, amely azonban sajnálatos módon nem vezetett eredményre.

[47] Mindezen tényekből és körülményekből az ítéltábla azt a következtetést vonta le, hogy az adós az üzletrész átruházás napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, mert ekkor az alperesnek már látnia kellett, hogy az adós nem lesz képes esedékességkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. Ezért a következő lépésként azt kellett megvizsgálni, hogy az alperes az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt-e el.

[48] Ennek körében nem értett egyet az ítéltábla a törvényszéknek azzal az okfejtésével, hogy mivel az ingatlan beruházás megvalósult, ekként az alperes várakozása szerint az ingatlan teljes vételárának kifizetésére remény látszik, illetőleg az alperes a kifizetés elmaradása esetére jóhiszeműen jelzálogjoggal biztosította a vételárrészlet megfizetését, így bizonyította, hogy a hitelezők érdekeinek megfelelően járt el, továbbá az ingatlan tovább értékesítésével nagy értékű várható bevételt realizált, ily módon az üzletrész átruházásakor jóhiszeműen, a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el.

[49] Ezzel az okfejtéssel szemben, a fentiek szerint kiegészített tényállásra tekintettel helytállóan érvelt a felperes azzal, hogy az adós az eredeti adásvételi szerződésben (2017. február 27.) még tulajdonjog fenntartást kötött ki a teljes vételár megfizetéséig, a módosított adásvételi szerződés (2017. szeptember 6.) szerint a tulajdonjog fenntartása nélkül adta a vevő birtokába az ingatlant, annak ellenére, hogy a vevő a 2017. augusztus 27-én befogadott, 212.100.000 forint összegű végszámlát nem egyenlítette ki. Ezt követően az egyéb érdekeltl-vel szembeni követelését a tulajdonjog fenntartása helyett az annál jóval gyengébb jelzálogjoggal biztosította. Az eredeti adásvételi szerződés tartalmához képest a módosított adásvételi szerződés lényegesen hátrányosabb az adós hitelezőire nézve, ezért a szerződés módosítása a hitelezők érdekében állónak nem tekinthető. Lényeges különbség van ugyanis a között, hogy az adásvétel tárgyát képező telek még az adós tulajdonában áll, vagy pedig már nem áll a tulajdonában, és az adósnak csak kötelmi igénye van a vételár hátralék (212.100.000 forint) megfizetésére.

Az sem szolgálta az adós hitelezőinek érdekét, hogy a jelzálogjog alapítását megelőzően az adós úgy mondott le a tulajdonjog fenntartásáról, hogy azért ellenszolgáltatást nem kapott. A tulajdonjog fenntartással az adós nem csak a saját, az egyéb érdekeltl-vel szembeni követelését biztosíthatta volna, hanem végső soron a hitelezői követelések megtérülését is. A rendelkezésre álló adatok szerint az adós a kifizetést nem követelte az egyéb érdekeltl-től, a követelés biztosítékát a felek gyengítették, mindez a hitelezők érdekét sértette, az üzletrész átruházás pedig csak tovább rontotta a hitelezők kielégítésének esélyét.

[50] A fentiekre is tekintettel egyetértett az ítéltábla a felperessel abban, hogy az alperesnek az ingatlanvásárlásban betöltött szerepe nem igazolja az üzletrész átruházása kapcsán a jóhiszeműségét. Az adásvételi láncolatban az adós közbeiktatása az egyéb érdekeltl érdekeit szolgálta. Az adós nem a saját forrásaiból vásárolta meg az ingatlant, a 80 millió forint vételárat valójában az egyéb érdekeltl fizette meg az eladóknak. Önmagában a kialakított szerződéses konstrukcióból nem állapítható meg, hogy az alperes az átruházás során jóhiszeműen, a hitelezők érdekének megfelelően járt volna el.

[51] Egységes a bírói gyakorlat annak a megítélésében, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben levő adós esetén a részesedését átruházó, többségi befolyással rendelkező tagtól elvárható, hogy üzletrészét olyan vevőre ruházza át, akinek elsődleges célja a hitelezői érdekek figyelembevételével a társaság további, szabályszerű működtetése és a hitelezői igények kielégítése, illetve ennek hiányában a jogszabályi előírásoknak megfelelően, a hitelezői érdekeket figyelembevéve a cég szabályos kivezetése a gazdasági életből. Az adott ügyben a felperes alappal hivatkozott arra, hogy az adós tulajdonosának és vezetőjének személyében bekövetkezett változás egyértelműen hátrányos volt a hitelezők szempontjából. A rendelkezésre álló tényekből és bizonyítékokból megállapítható, hogy az alperes a vevő kiválasztása során nem a hitelezők érdekeit tartotta szem előtt. tanú2 az adóhatóság és a felszámoló számára elérhetetlen volt, az egyéb érdekeltl-vel szembeni jelentős összegű követelés behajtása nem történt meg, a társaság továbbműködésének feltételei nem voltak biztosítva, ahogyan az sem, hogy az új tulajdonos a társaság tartozásaiért képes legyen helyt állni.

[52] Az üzletrész átruházására olyan időpontban került sor, amikor a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet miatt már fokozott figyelmet kellett volna fordítani a hitelezők érdekeinek védelmére. Az adós azonban nem tette közzé a 2016. évi beszámolóját, és a jelentős összegű adófizetési kötelezettsége ellenére, bár tudott az ellenőrzésekről, azokat kifejezetten hátráltatta, megsértette az együttműködési kötelezettségét. Ilyen körülmények között az üzletrész átruházása jóhiszeműnek nem tekinthető.

[53] Rámutat az ítéltábla, az alperesnek a Cstv. 63/A. § alapján fennálló felelőssége körében az üzletrész átruházásakor, 2017. november 10. napjára megállapítható jó- vagy rosszhiszeműségét kell vizsgálni, ezért a felelősség szempontjából nincs jelentősége annak, hogy időközben az ingatlan beruházás megvalósult, és ezzel összefüggésben az alperes várakozása szerint az ingatlan teljes vételárának kifizetésére – aktuálisan, az adós jogutódja részére – remény látszik-e vagy sem. Ezen túlmenően – az ingatlan tovább értékesítésével – a nagy értékű várható bevétel „realizálása” akként történt, hogy a várható bevétel lépett az ingatlan tulajdonjogának a helyébe, ami ugyancsak nem állt az adós hitelezőinek érdekében.

[54] A fentebb részletesen ismertetett, az üzletrész átruházását megelőző időszakban és az átruházáskor fennállt körülmények, az eredeti ingatlan adásvételi szerződés fentiek szerinti módosítása, az adós vagyoni helyzetének áttekinthetetlenné tétele, az adóellenőrzés

hátráltatása kétségtelenül az alperesnek, mint az adós ügyvezetőjének a felelősségi körébe tartoznak. Az alperest, mint az üzletrészt átruházó tagot annyiban érintik, hogy – mivel egy személyben volt önálló képviseleti joggal bejegyzett ügyvezető és kizárólagos tulajdonos –, így mindezen körülmény részleteiről nyilvánvalóan tudomással bírt.

[55] Mindezekre tekintettel az ítéltábla megállapította, hogy az alperes a perben nem bizonyította sem azt, hogy az üzletrészt átruházásának időpontjában az adós még fizetőképessé volt, és a fenyegető fizetéseképtelenség csak ezt követően következett be, sem azt, hogy az adós ugyan fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, de a tag az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el. Ezért az alperesnek a Cstv. 63/A. §-ában megfogalmazott korlátlan felelőssége fennáll az adósnak a felszámolási eljárás során ki nem elégített kötelezettségeiért.

[56] A lefolytatott adóellenőrzést követően a 2016. november hónapra megállapított 4.229.000 forint és a 2016. december 1. és 2017. június 30. közötti időszakra megállapított 88.761.000 forint adóhiányra, valamint a felperesnek az adós felszámolója által elismert követelésként nyilvántartásba vett 99.701.428 forint, kielégítetlenül maradt hitelezői igényére tekintettel az ítéltábla súlytalannak tartotta az alperesnek a kereseti követelés összecszerűségének vitatása, annak bizonyíthatatlansága körében előadott hivatkozásait. Az adós iratanyagának teljes hiánya mellett a felszámoló nyilvánvalóan nem volt olyan helyzetben, hogy a NAV hitelező bejelentett igényét vitassa. A felszámolást lefolytató bíróság pedig az eljárást befejező jogerős végzésében 99.701.428 forint összegben állapította meg a NAV hitelezőnek a felszámolási eljárásban kielégítetlenül maradt hitelezői igényének összegét.

[57] Rámutat az ítéltábla arra is, hogy az alperes ellen folyamatban lévő büntetőeljárás nem szolgálhat alapul a jelen peres eljárás felfüggesztésére. A Pp. 123. § (1) bekezdése szerinti felfüggesztésnek ugyanis akkor van helye, ha a per eldöntése olyan kérdés előzetes elbírálásától függ, amelynek tárgyában az eljárás büntetőbíróság hatáskörébe tartozik. A jelen per eldöntése azonban semmilyen tekintetben nem függ a büntetőeljárás kimenetétől, az alperes büntetőjogi felelősségének elbírálása a jelen pernek nem előzetes kérdése. Akkor sem, ha a polgári jogi, illetve a büntetőjogi felelősség alapjául szolgáló tényállásoknak vannak közös elemei. A két felelősség kérdése egymástól függetlenül elbírálható, ezért az ítéltábla nem adott helyt az alperes eljárás felfüggesztése iránti kérelmének.

[58] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alkalmazásával megváltoztatta, a Cstv. 63/A. § alapján az adós ki nem elégített kötelezettségeiért az alperes korlátlan tagi felelősségét megállapította, és kötelezte a felperesnek az adós felszámolási eljárásában kielégítetlenül maradt hitelezői igénye megfizetésére.

[59] A felperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért a Pp. 102. § (1) bekezdésében foglaltak szerint az alperes köteles megfizetni a felperes teljes személyes illetékmentessége

folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott 1.500.000 forint elsőfokú eljárási illetéket és az Itv. 46. § (1) bekezdésében meghatározott 2.500.000 forint fellebbezési illetéket.

Az ítéltábla tájékoztatja az alperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon belül válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

[60] Az alperes a pervesztessége folytán, a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján ugyancsak köteles megtéríteni a felperes első- és másodfokú eljárással felmerült költségeit. A felperes által a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésére hivatkozással megállapítani kért, a pertárgyérték alapján számított jogtanácsosi munkadíj azonban nem áll arányban a ténylegesen elvégzett jogtanácsosi tevékenységgel. Ezért az ítéltábla a felperes jogi képviselője által kifejtett érdemi tevékenységet értékelve, a beadványai terjedelme, munkaigényessége, a tárgyalásokon való részvétele alapján, figyelemmel a hasonló ügyekben kialakult bírói gyakorlatra is, az IM rendelet 3. § (6) bekezdése alkalmazásával a jogtanácsosi munkadíjat mérsékelte, az elsőfokú eljárásban 600.000 forintban, a másodfokú eljárásban 300.000 forintban állapította meg.

Budapest, 2023. április 26.

Dr. Czifra Veronika s.k. Dr. Horváth Andrea s.k.
s.k.

Spiegelbergerné dr. Pofonka Mariann

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró